

En stjerneklar aften

En stjerneklar aften i roligheds lund
spadserte jeg blandt blomstrene grønne;
jeg tavs af forundring stod stille en stund
og hørte på nattergals stemme.

Men lykken vender sig ofte om.

2. Imens jeg spadserte og vandred omkring
og hørte på Herrens velgering,
som skaber så mange velgørende ting
til fryd for enhver i hans gerning.

3. Da pludselig jeg hørte en kvindelig røst,
som sang med henrykkende stemme.
Den stemme kom fra et så ynkefuldt bryst,
thi vil jeg min sang her fremsende.

4. Jeg gik hen til stedet, hvor lyden kom fra,
der fandt jeg en mø i det grønne.
Hun sad der og så så bedrøvelig ud
blandt blomster, som vare så skønne.

5. Hun sad ved en kilde med roser i hår
og så op til himlen og sukked.
O, nådige fader, du lindre det bånd,
som ligger så tungt på mit hjerte.

6. Jeg gik så frimodig til jomfruen hen
og sagde til hende: "Min pige,
tillader du, at jeg må være din ven,
jeg tror, du kanst være min lige."

7. Med tårer i øjne hun svarede mig:
"Det kan jeg slet aldrig, min herre.
Vil I mig adlyde, så gå Ederes vej
og lad mig her sidde alene.

8. Jeg stod da lidt stille, betænkede mig,
og så ned i vandet det rene.

Hvad monne vel skade den jomfru så fin,
imens hun vil være så ene.

9. "Har du nogen fader eller moder på stand?
Har du nogen søskend' i live?
Har du nogen elsker i dette vort land?
Besvar mig på dette, min pige."

10. Hun blev ved med at tale så bleg som et lig
og så op til himlen og sukked.

"O, nådige herre, jeg sige skal dig,
hvorfor jeg mit hoved må bukke."

11. Min fader er druknet udi dette vand,
min moder hun sørger så såre.
Derfor må jeg leve så enligen hen
og fælde de modige tårer.

12. En broder jeg havde, som og forsvandt,
han sejlte på bølgen den grumme.
Syv år er det siden, jeg talte med ham,
og intet brev kan jeg bekomme.

13. En elsker jeg havde, som utro mig blev,
hans forældre det ej kunne lide.
Thi sendte de hannem til fremmede land.
Vi måtte tilsammen ej blive.

14. "Hvad hedte den elsker, som utro dig blev?
Besvar mig på dette, min pige.
Sig mig, af hvad stand og hvorfra han sig skrev.
Kanst du mig det hastelig sige?"

15. ”Hertug Karl, så hedte hans fader på stand,
og sønnen hed Ludvig med ære
Syv år er det siden, jeg talte til ham.
Gud ved, om jeg ser hannem mere

16. Jeg stod da lidt stille, betænkede mig,
mens blodet i mig monne varme.
”O, yndige Lise, o, er det da dig?
Kom hid i din Ludvigs arme!”

17. Nu blev den jomfru så inderlig glad,
dermed også Ludvig tillige.
Da opfyldtes alt, hvad herren han bad,
fandt atter sin elskede pige.

Vísan er í bandasavninum hjá Fróðskaparsetrinum. Sofía og Jógvan E. Gregersen úr Gøtu, kvóðu. Kristian Jacobsen úr Saltangará skrivaði av. jd.